

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. S.**, zast. JUDr. Petrem Janem Bakešem, advokátem, se sídlem U Olší 280, Velký Borek, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2022, č. j. MD-34762/2022-160/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2023, č. j. 21 A 1/2023-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát hlavního města Prahy, Odbor dopravněsprávních činností, oddělení správního řízení (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 31. 5. 2022, č. j. MHMP 979212/2022/Čar (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl úmyslně dopustit tím, že dne 22. 3. 2022 v 13:32 hodin v Praze 8, na ulici Čimická, ve směru jízdy od ulice Písečná k ulici K Pazderkám, u zastávky autobusů „Čimický háj“, při řízení motorového vozidla tovární značky Nissan, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, nejméně o 43 km/h. Žalobci byla v tomto úseku silničním rychloměrem LaserCam4 v. č. LE0493 (dále jen „měřící zařízení“) naměřena rychlost 96 km/h, takže po odečtení toleranční odchylky měřícího zařízení 3 km/h jel v obci v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu minimálně rychlostí 93 km/h. Za uvedený přestupek mu správní orgán prvního stupně uložil podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 7.000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 8 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o přestupku.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud považoval napadené rozhodnutí považoval za přezkoumatelné a řádně odůvodněné, neboť žalovaný se dostatečně vypořádal s argumentací žalobce týkající se použitelnosti záznamu z měření.

[5] Žalovaný rovněž nepochybil při vymezení předmětu odvolacího řízení a zejména při formulaci výroku napadeného rozhodnutí. V něm je uveden odkaz na § 90 odst. 5 správního řádu, je z něj zřejmé, jakého rozhodnutí se odvolací řízení týká a jak s ním žalovaný naložil. Výrok napadeného rozhodnutí podle městského soudu splňuje též požadavky, jež vyplývají z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46. Přestože se zmíněný rozsudek vztahuje k předchozí právní úpravě obsažené v § 59 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) (dále jen „starý správní řád“), podle městského soudu jej bylo možné použít i v posuzované věci při výkladu § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Městský soud proto nepřisvědčil žalobci v tom, že žalovaný pochybil, neboť do výroku napadeného rozhodnutí nezahrnul popis skutkového děje.

[6] Opodstatněnými neshledal městský soud ani námitky o porušení zásad správního řízení podle § 2 a § 3 správního řádu. Žalobce totiž neuvedl, jaké konkrétní zásady žalovaný porušil a v čem toto porušení spočívalo.

[7] Městský soud se konečně neztotožnil se s námitkou, že z plné moci, kterou žalobce udělil JUDr. Matěji Šedivému, advokátovi, neplyne rozsah zmocnění a že není datována, čímž se měl žalovaný i správní orgán prvního stupně zabývat. Městský soud z obsahu plné moci (konkrétně z jejího druhého odstavce) dovodil, že byla udělena v rozsahu práv a povinností mimo jiné plynoucích ze správního řádu. Dále dovodil, že z detailu zprávy zaslané správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím datové schránky zástupce JUDr. Šedivého dne 25. 4. 2022 v 13:54:21 a z průvodky doručeného digitálního dokumentu z téhož dne vyplývá, že plná moc udělená JUDr. Šedivému byla tohoto dne doručena správnímu orgánu prvního stupně spolu s odporem proti příkazu ze dne 4. 4. 2022, č. j. MHMP 589320/2022/Čar. Podle městského soudu byla plná moc datována dnem 25. 4. 2022, což bylo datum, které v ní u svého podpisu uvedl zmocněný právní zástupce. Městský soud dodal, že z ničeho není zřejmé, že by žalobce uvedenou plnou moc odvolal, a nadto, pokud by vyvstaly pochybnosti o rozsahu zastoupení na základě ní, postupovalo by se v souladu s § 34 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil ani v tom, že doručoval písemnosti do datové schránky tohoto právního zástupce žalobce, a to včetně předvolání k ústnímu jednání ve věci obvinění z přestupku.

III.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a navrhuje jej zrušit.

pokračování

[9] Přijatelnost kasační stížnosti zdůvodňuje žalobce nejednotnou judikaturou a zásadními pochybeními městského soudu při aplikaci a výkladu právních norem, čímž došlo k zásahu do stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Stěžovatel především městskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil jeho první žalobní námitku o nedostacích výroku napadeného rozhodnutí. Městský soud totiž vycházel z judikatury vztahující se k § 59 starého správního řádu, který však obsahově ani věcně neodpovídá § 90 správního řádu. Stěžovatel dovozuje, že s ohledem na skutečnost, že správní řád nestanoví náležitosti výroku rozhodnutí odvolacího správního orgánu, bylo třeba při formulaci výroku napadeného rozhodnutí vycházet zejména z § 68 a násl. správního řádu.

[10] Stěžovatel dále namítá, že odůvodnění napadeného rozsudku je obecné a nelze z něj seznat důvody rozhodnutí. Městský soud měl vysvětlit, proč žalobním bodům nepřisvědčil a proč stěžovatel neměl ve věci úspěch. Stejně tak není z napadeného rozsudku zřejmé, z jakého důvodu městský soud shledal přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se § 59 starého správního řádu při výkladu § 90 správního řádu, když právní úprava odvolacího řízení ve správním řádu obsahuje řadu změn oproti té předchozí.

[11] Stěžovatel rozporuje také závěr městského soudu o tom, že nespecifikoval konkrétní zásady správního řízení, které správní orgány porušily. V žalobě stěžovatel uvedl, že podle § 2 správního řádu došlo k porušení zásady legality, zákazu zneužití pravomoci, ochrany veřejného zájmu, souladu s veřejným zájmem a podle § 3 správního řádu došlo k porušení zásady materiální pravdy. Konkrétně pak namítal, že z plné moci udělené JUDr. Šedivému nebyl zřejmý rozsah zastoupení a že nebyly splněny podmínky pro projednání věci ve stěžovatelově nepřítomnosti, neboť správní orgán prvního stupně doručoval písemnosti (včetně předvolání k ústnímu jednání) namísto stěžovateli jen jeho právnímu zástupci. Městský soud se nezabýval ani tím, zda se jednalo o plnou moc udělenou podle občanského zákoníku nebo podle správního řádu.

[12] Podle stěžovatele tedy z napadeného rozsudku nevyplývá, jak městský soud plnou moc hodnotil a jaká práva a povinnosti stran doručování stěžovateli náležela. Stěžovatel má za to, že nebyly splněny podmínky pro projednání věci ve správním řízení v jeho nepřítomnosti podle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť správní orgán prvního stupně měl předvolání k ústnímu jednání doručit jemu. Stěžovatel byl totiž ten, kdo měl něco osobně vykonat a kdo jako jediný mohl k věci sdělit potřebné informace.

IV.

[13] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V.

[14] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť se jedná o přestupkovou věc, kterou ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přitom platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou.

[15] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikturně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33 a řadu dalších). Z něj přitom vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[16] Podle stěžovatelova mínění je jeho kasační stížnost přijatelná, neboť městský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a dopustil se také závažných pochybení při aplikaci a výkladu právních norem. Stěžovatel poukazuje také na nejednotnost judikatury, která dopadá na dotčené právní otázky.

[17] Nejvyšší správní soud přes práve uvedené v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu. Pro úplnost uvádí, že stěžovatelem tvrzené důvody přijatelnosti jsou veskrze obecné. Konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly potřebě řešit otázky, které přesahují rámec stěžovatelových vlastních zájmů, tedy nutnosti přistoupit k meritornímu přezkumu napadeného rozsudku, z nich nelze dovodit.

[18] Jedná-li se o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, té se Nejvyšší správní soud již v minulosti ve své judikatuře opakovaně věnoval (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Zdůraznil přitom, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[19] Stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů spatřuje v tom, že městský soud nezdůvodnil, proč v dané věci považoval za příléhavé judikurní závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené ve vztahu k § 59 starého správního řádu na § 90 správního řádu, o nějž se jednalo v nynějším řízení v případě

pokračování

napadeného rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozsudku považuje stěžovatel také za obecné, protože z něj nelze seznat důvody rozhodnutí ve věci samé. Městskému soudu dále vytýká, že se nezabýval povahou plné moci ani tím, v jakém rozsahu byla právnímu zástupci udělena a zda byly splněny podmínky pro postup podle § 80 odst. 4 zákona o přestupcích, když mu nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání ve správním řízení.

[20] Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že městský soud dostal požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury. V napadeném rozsudku dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal, aniž některý z uplatněných žalobních bodů opomněl. V odstavci 21. napadeného rozsudku poukázal na to, že nenachází žádný důvod, pro který by nebylo možno použít závěry vyplývající z rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46, vztahující se k § 59 starého správního řádu na v dané věci aplikovaný § 90 správního řádu. Problematikou plné moci včetně rozsahu zmocnění, který z ní vyplýval, se zabýval v odstavcích 22. a 23. napadeného rozsudku a otázkou řádného předvolání k jednání v řízení před správním orgánem podle § 80 odst. 4 zákona o přestupcích se zase zabýval v odstavci 24. napadeného rozsudku.

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že nesouhlas stěžovatele s rozsahem a způsobem odůvodnění napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Námitka týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů tudíž nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[22] Stěžovatel dále namítá vady řízení před správním orgánem prvního stupně spočívající v porušení zásad vyplývajících z § 2 a § 3 správního řádu a nesouhlasí se závěrem městského soudu o tom, že konkrétně neuvedl zásady, které správní orgány porušily. Ani tato námitka však nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti. Je tomu tak proto, že stěžovatel pouze s odkazem na výše zmíněná zákonná ustanovení vyjmenoval, které zásady měly být porušeny, neuvedl však žádná konkrétní pochybení, jimiž uvedené zásady v souzené věci správní orgány porušily. Nejvyšší správní soud tedy přitakává městskému soudu v tom, že se ze strany stěžovatele v uvedeném jednalo o ryze obecná tvrzení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom již v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, dovodil, že „se žalobce nemůže spokojit tolik s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“ Právě takto však stěžovatel k věci přistoupil.

[23] Další okruh námitek představují výtky vztahující se k plné moci, kterou udělil k zastupování ve správním řízení JUDr. Šedivému. Konkrétně stěžovatel tvrdí, že z uvedené plné moci nebyl zřejmý rozsah zastoupení ani datum jejího podpisu, a z uvedeného důvodu nebyly splněny podmínky pro projednání věci ve správním řízení ve stěžovatelově nepřítomnosti, neboť správní orgán prvního stupně doručoval písemnosti namísto jemu samotnému pouze jeho právnímu zástupci.

[24] Městský soud při vypořádání uvedených otázek poukázal na obsah správního spisu, z něž vyplývá, že stěžovatel uvedenou plnou moc udělil právnímu zástupci v rozsahu práv a povinností mimo jiné plynoucích ze správního řádu. Nepochyboval tedy ve shodě se

správními orgány o tom, že tento zástupce byl zmocněn k zastupování stěžovatele ve správním řízení. Z uvedeného důvodu nedovodil ani povinnost správních orgánů danou plnou moc jakkoliv dále přezkoumávat. Z detailu zprávy zaslané tímto zástupcem správnímu orgánu prvního stupně, k níž byla uvedená plná moc připojena, dále městský soud dovodil, že plná moc byla tomuto správnímu orgánu doručena spolu s odporem proti vydanému příkazu dne 25. 4. 2022 a uvedené datum v ní také u svého podpisu uvedl právní zástupce. Správnost postupu správního orgánu prvního stupně, který předvolání k ústnímu jednání ve správním řízení zaslal pouze zmocněnému zástupci stěžovatele do datové schránky, pak městský soud potvrdil i s ohledem na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21. Ani těmito závěry nemá Nejvyšší správní soud co vytknout.

[25] Judikatura Nejvyššího správního soudu již dovodila, že mezi nezbytné náležitosti plné moci patří určení konkrétního rozsahu zmocnění, uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu, aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-26). Pro účely vzniku účinků zastupování Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku shledal dostatečným, pokud byla plná moc připojena jako příloha datové zprávy adresované správnímu orgánu prvního stupně. Konkrétně v něm vyslovil, že *„správní orgány obou stupňů tedy správně od okamžiku, kdy se o tomto zastoupení dozvěděly (tj. ode dne 17. 9. 2013, kdy byla datová zpráva s připojenou plnou mocí správnímu orgánu prvního stupně do jeho datové schránky dodána) doručovaly písemnosti ve správním řízení souladu s § 34 odst. 1 a 2 správního řádu pouze tomuto zmocněnci.“*

[26] Rovněž problematika řádného předvolání účastníka řízení k ústnímu jednání byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně řešena (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011-56 či ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013-37). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21, na nějž správně poukázal městský soud v napadeném rozsudku, *„správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud žalobce nepředvolal za účelem výsledku, ale zaslal předvolání k ústnímu jednání pouze jeho zástupci. Neúčast žalobce totiž nebránila v uskutečnění jednání a za existující důkazní situace nemohla ohrozit cíl předmětného řízení, neboť správní orgán prvního stupně měl ve správním spisu k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupků žalobcem dostatečně prokazovaly, a kterými ostatně provedl dokazování u ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Jednalo se např. o oznámení dopravního přestupku ze dne 1. 3. 2012, úřední záznam policistů ze dne 1. 3. 2012 a videozáznam měření rychlosti jízdy žalobce. Osobní účast žalobce u jednání proto nebyla nutná.“* Podobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 10. 2019, č. j. 1 As 334/2019-23, v němž dovodil, že *„ústní jednání ve věci obvinění z přestupku není zpravidla případem, kdy má účastník v řízení něco osobně vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu). Není proto vadou řízení, pokud je předvolání v takovém případě doručeno pouze zástupci obviněného.“*

[27] Přijatelnou nečiní kasační stížnost ani námitka, podle níž městský soud nesprávně posoudil nedostatky výroku napadeného rozhodnutí, protože vycházel z judikatury týkající

pokračování

se § 59 starého správního řádu, který obsahově ani věcně neodpovídá aktuálně účinnému § 90 správního řádu.

[28] Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, že změna právní úpravy zpravidla nevylučuje použitelnost judikatury k předchozí právní úpravě, pokud je obdobná, nebo sleduje shodný smysl a účel (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 2 Ans 15/2012-22, nebo ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Afs 88/2017-38). Tak je tomu i v posuzovaném případě. Smyslem § 58 starého správního řádu i § 90 správního řádu je vymezit, jakým způsobem může odvolací správní orgán naložit s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Jak ostatně dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46, ze kterého vycházel také městský soud, § 90 správního řádu oproti § 59 starého správního řádu „*nepředstavuje tudíž žádnou novinku vztahující se k přezkumné činnosti odvolacích správních orgánů.*“ Ustanovení § 90 správního řádu totiž pouze zpřesňuje možnosti rozhodnutí odvolacího správního orgánu, které § 59 starého správního řádu výslovně nezmiňoval. Smysl a účel obou těchto ustanovení je však obdobný.

[29] V posledně citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil k požadavkům kladeným na výrokovou část rozhodnutí odvolacích správních orgánů tak, že „*podle požadavků kladených § 59 odst. 2 správního řádu (č. 71/1967 Sb.) na výrokovou část rozhodnutí odvolacích správních orgánů je rozhodnutí ve druhém stupni nepřezkoumatelné, pokud v něm není výslovně vyjádřeno nebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jakým způsobem odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými výroky.*“ Shodné závěry vyplývají také například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, podle kterého „*výrok rozhodnutí odvolacího orgánu musí obsahovat základní náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu § 47 správního řádu.; jeho výrokem – rozhodnutím ve věci – je rozhodnutí o tom, zda se výrok rozhodnutí orgánu I. stupně potvrzuje a odvolání zamítá, či zda se tento výrok mění (a jak).*“

[30] Nejvyšší správní soud má ve shodě s městským soudem za to, že závěry výše uvedené judikatury lze *mutatis mutandis* použít i na rozhodnutí odvolacích správních orgánů podle nynější právní úpravy obsažené v § 90 správního řádu, podle níž v daném případě postupoval žalovaný. Jelikož rozhodnutí o přestupku a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek, je nedůvodný i stěžovatelův požadavek, aby ve výroku napadeného rozhodnutí byl rekapitulován skutkový děj. Pro srozumitelnost a jednoznačnost výrokové části napadeného rozhodnutí tak plně postačuje, že z něj vyplývá, k jakému přezkoumávanému rozhodnutí se vztahuje a jaký závěr ve vztahu k němu s ohledem na odvolací námitky účastníka řízení (stěžovatele) tento odvolací správní orgán zaujal. Uvedeným požadavkům na formulaci výroku napadené rozhodnutí plně vyhovuje, což v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu správně dovodil i městský soud v napadeném rozsudku.

[31] Nejvyšší správní soud tedy v posouzení městského soudu nezjistil stěžovatelem namítané vady, jež měly spočívat v (blíže nespecifikovaném) pochybení při výkladu aplikovaných právních norem, a z ničeho neplyne ani stěžovatelem obecně tvrzená nejednotnost judikatury v otázkách, o něž se jednalo v souzené věci. Z odůvodnění napadeného rozsudku neplyne nerespektování dosavadní vnitřně jednotné a ustálené judikatury, právě naopak. Jelikož napadený rozsudek netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti,

jak již výše uvedeno, a není zde ani jiná vada řízení před městským soudem s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledal důvod k přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu.

VI.

[32] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu